Коронація слова

2013

Олег Галетка

ГРОШІ, КУБА І ЛІТЕРАТУРА

ГОСТРОСЮЖЕТНИЙ АВАНТЮРНИЙ РОМАН

Фото любʼязно надано автором

Олег Галетка — дипломант конкурсу «Коронація слова—2007, 2008, 2013».

Все почалося несподівано. Погодившись продати авторство на свій твір, молодий письменник раптово потрапляє в пригодницько-детективну історію, чужу гру, де на кону великі гроші, репутації і людські життя. Але зовсім не обов'язково грати на шаховій дошці відведену роль пішака, якщо складну комбінацію можна розв'язати на свою користь — або навіть запропонувати власні правила. Чи вдасться герою це зробити — автор тримає інтригу до останньої сторінки.

Можеш не вагатися, читачу, якщо ти тримаєш в руках цю книгу — читай! Читай, і ти сам зрозумієш, що таке «Гроші, Куба і література». Ти сам дізнаєшся, наскільки серйозними можуть ставати проблеми, якщо ти прихистив Юду зі штучними окулярами і наклеєними вусами, який видає себе за вірного і добропорядного. Ти сам дізнаєшся, наскільки серйозно можуть закрутитися амурні справи, коли кров відступає з голови й потрапляє в більш цікаві місця. Ти сам дізнаєшся про ваги, на шальках яких лежать кар'єра і гроші з одного боку та родина з іншого, й, власне, над якою шалькою спалахне зелене світло.

Ігор Зарудко, поет, прозаїк, культурний і громадський діяч

ГРОШІ, КУБА І ЛІТЕРАТУРА Олег Галетка

www.trade.bookclub.ua
www.bookclub.ua

ISBN 978-966-14-6305-8

9 789661 463058

КЛУБ СІМЕЙНОГО ДОЗВІЛЛЯ

Kraft foods

Коронація слова

ІНТЕР

Олег Галетка

ГРОШІ, КУБА І ЛІТЕРАТУРА

РОМАН

Дипломант
Міжнародного літературного конкурсу
романів, кіносценаріїв, п'єс,
пісенної лірики
та творів для дітей
«КОРОНАЦІЯ СЛОВА»

ХАРКІВ
2013
КЛУБ СІМЕЙНОГО ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.161.2
ББК 84.4УКР
Г15

Жодну з частин даного видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Дизайнер обкладинки й автор колажів *Наталя Переходенко*

© Галетка О. С., 2013
© DepositPhotos.com / Irina_QQQ, обкладинка, 2013
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2013
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», художнє оформлення, 2013

ISBN 978-966-14-6305-8

Сірий кардинал

Ця книга про літературного негра, про головного редактора великого українського видавництва, про розбещене дівчисько, про великого боса, про недоробленого українського Че Гевару, про маріонетку, про руду бестію, про шизофренію, про гроші, Кубу і літературу.

З першої фрази «Отут розпишіться» потопаєш в емоціях, що вирують у книзі. Мені це нагадало своєрідний транс, коли навколишні проблеми перестають тебе стосуватися, ти шукаєш шляхи до вирішення проблем героїв роману аж доти, доки не розумієш, що все зовсім інакше, зовсім не так, як зробив би ти, і навіть не так, як ти міг собі уявити. Коли я читав, то уявляв собі Олега Галетку, який сидить у кімнаті: у нього в руках купа мотузок, за які він смикає своїх героїв, зіштовхує їх чолами в реальному житті й переносить біль на папір. Це дивовижне явище, коли велика кількість героїв, на позір не пов'язаних між собою, однієї миті утворюють лабіринт стосунків, де комусь загрожує слава, комусь амур, а комусь… лишається смерть. На наступній сторінці Олег, смикаючи мотузки, перевертає все догори дригом і вже ті, хто забронював собі місце на кладовищі, п'ють мартіні, хрумкотять оливками й палять сигари після сексу.

Книга вражає динамікою, за якою зовсім не губляться влучні описи зовнішності героїв. Визначити ж характер персонажів автор лишає читачу, виходячи з їхніх вчинків. Перегортаючи сторінку за сторінкою, я впіймав себе на тому, що став одним із них, пробував їм допомогти, знайти себе в шизофренії або ж, навпаки, сховатися від переслідувань. Я так чи інакше жив всім тим переполохом і хаосом, якими жили всі герої роману. Місцями ставало не по-дитя-

чому страшно за головного героя, здавалося, що зараз нитку його життя автор нахабно переріже тупими ножицями, а далі розгрібайте той вінегрет самі, аж тут все стає на свої місця, ти його пробачаєш за такі експерименти зі своєю психікою, переводиш подих і занурюєшся в рядки, знову втрачаючи під ногами землю.

Можеш не вагатися, читачу, якщо ти тримаєш в руках цю книгу, — читай! Читай — і ти сам зрозумієш, що таке «Гроші, Куба і література». Ти сам дізнаєшся, наскільки серйозними можуть ставати проблеми, якщо ти прихистив Юду зі штучними окулярами і наклеєними вусами, який видає себе за вірного і добропорядного. Ти сам дізнаєшся, наскільки серйозно можуть закрутитися амурні справи, коли кров відступає від голови й потрапляє в більш цікаві місця. Ти сам дізнаєшся про ваги, на шальках яких лежать кар'єра та родина. Ти сам дізнаєшся, що за фрукт Олег Галетка і як він написав роман про марення Кубою, книгою, жінкою, спокоєм, грошима та славою…

Ігор Зарудко

— Отут розпишіться.

Чоловік років за сорок із бездоганним зовнішнім виглядом простягнув пухку папку. Парубок, якому призначалися документи, не відреагував.

— Миколо?!

На обличчя чоловіка набігла тінь занепокоєння. Хлопець здригнувся. Секунду вертався звідкись із глибин власних думок, ще секунду вивчав папку, а потім узяв документи.

— Розпишіться, — м'яко, але впевнено повторив чоловік.

Микола обвів поглядом присутніх. Крім пещеного адвоката, який простягав документи, у кабінеті було троє. Жінкоподібний коротун із пухкими руками й залисиною, гарненька німфа років двадцяти з яскравою косметикою та її батько — солідний чолов'яга в дорогому костюмі, на чиєму обличчі застигла міна зарозумілості.

— Миколо, ви розумієте, що зараз відбувається?

Той кивнув. Хоча, якщо бути до кінця відвертим, він погано розумів. Точніше — зовсім не розумів, як опинився тут і як сталося, що все зайшло так далеко.

— Нам не потрібно, щоб через тиждень ви заявили, ніби ми вас обдурили або силою змусили підписати цю угоду.

— Ну що ви, пане Вєтров, — устряв коротун. — Микола задумався, він прекрасно себе почуває, і вчора ми з ним ще раз усе обговорювали, тому…

— Пане Суриков, — обірвав коротуна пещений. — Ви хто?

— Як хто?

Коротун смішно заворушив губами, намагаючись визначити підступність запитання.

— Головний редактор, — зронив Суриков.

— А я адвокат пана Соломахіна, і прошу відзначити, адвокат упродовж п'ятнадцяти років, і за весь цей час у нас не було серйозних проколів, а тому дозвольте мені вирішувати, які питання й кому ставити.

Коротун почервонів, як черниця в чоловічій лазні, голосно зітхнув і спробував зобразити незворушність, але великі краплі поту на його чолі видали образу.

— Я… я нічого такого, я навіть у думках… — бідкався він.

Адвокат знову зосередив свій погляд на Миколі. Той з інтересом перегортав аркуші договору.

— Цей документ підтверджує, що ви передаєте всі права на ваш твір моєму клієнтові, ви також зобов'язуєтеся зберігати в таємниці свою причетність до написання цього твору. Якщо ж ви порушите цю угоду, до вас будуть застосовані штрафні санкції, своїм підписом ви погоджуєтеся із цим…

Микола знову занурився в себе. Думками відлетів подалі від цього кабінету, дзижчання кондиціонера, гордовитості адвоката, зарозумілості німфи та її тата.

Він прийшов сюди… Микола вперше прийшов у цей кабінет чотири місяці тому. Приніс рукопис. Рукопис роману або повісті? Він сам не знав, що приніс. Парубок приніс свої думки на ста сторінках формату А4 дванадцятим шрифтом із полуторним інтервалом. Напевно, якби такі вимоги до оформлення рукописів були в епоху Достоєвського, то нинішнім старшокласникам було б набагато легше вивчати літературу. Половину б класики просто не прийняли у видавництвах, і ніхто б її ніколи не надрукував. Отож він приніс надруковані думки й залишив у секретаря.

А потім він забув. Забув про те, що колись щось писав, про те, що чекав відповіді, про те, що його думки можуть когось зацікавити. Забув.

Йому подзвонили. Звичайного червневого дня мобільний задзижчав невідомим номером, і його попросили приїхати. Він пам'ятає цей кабінет.

Олег Галетка

11

— Це дуже посередньо, дуже…

Це були перші слова, які сказав Суриков у їхнє перше знайомство. Першим же бажанням Миколи було вдарити в морду коротуну. Не в обличчя, а саме в морду цьому товстому коротуну з лискучою залисиною й жіночими руками. Потім здоровий глузд вирішив угамувати шаленство скривдженого автора й усе ж дослухати. Іноді й товсті коротуни говорять щось розумне. Таки він головний редактор, переконував здоровий глузд, людина, яку годує слово, до неї варто прислухатися.

— Посередність у кожнім слові, подібною макулатурою в мене завалена вся шафа…

Ударити в морду закортіло вдвічі сильніше. Ударити в ніс, щоб із цієї товстої червоної картоплі полилася кров. Полилася по пухких губках, гладенькому підборідді на ідеальну білу сорочку. Ударити так, щоб кісточками пальців відчути, як ламається носовий хрящ.

— Ви мене слухаєте? — товстун підвищив голос.

Молодий хлопець, який сидів напроти, здригнувся. Було неприємно залишати такі райдужні фантазії, але реальність вимагала його присутності.

— Так, звісно, і дуже уважно.

— Як вас..? Забув!

— Микола, можна просто Коля, — хлопець посміхнувся.

— Отож, Колю, — продовжував головний редактор. — Звичайно, у вашому творі є зернина чогось нового, оригінального, але загалом це суцільна банальщина. Та ще й із безліччю граматичних помилок.

— Але ж редактура їх виправить.

— Юначе, можливо, ви вважаєте, що редактор за вас і книгу напише? Редактор на те й редактор, щоб редагувати, а не писати. А редагувати тут нема що, тут треба писати все з нуля. Творові потрібен стиль, сюжет, напруга. А у вас що?

— Що?

— І що у вас за обсяг?

— Тридцять тисяч слів, мені здається, за таким обсягом майбутнє літератури. Динаміка сюжету, відсутність великих описових частин. Книга для нового покоління. Молодь лякають товсті фоліанти. А такі твори не втомлюють, узяв у дорогу, прочитав за раз, перейшов до наступного.

Товстун замахав руками.

— Припиніть нести казна-що. Я в цьому бізнесі майже двадцять років, і те, що ви говорите — це цілковита…

— Посередність, — хлопець посміхнувся.

Посміхнувся хижо, із викликом. Товстун здригнувся, але продовжив.

— Нісенітниця! — закінчив він. — Цілковита нісенітниця! Цікавий роман не стомить ніколи! Треба як мінімум сто тисяч слів, якщо ви претендуєте на звання автора романів.

— Але ж «Алхімік» Коельо приблизно такого ж обсягу?

— Ви не Коельо, — заверещав редактор. — А ваш…

Він потряс рукописом Миколи.

— Це далеко не «Алхімік», я чому з вами так довго розмовляю — я хочу, щоб ви зрозуміли, що я не проти вас, я за вас. Але вам потрібно багато й ретельно працювати…

Микола й сам не міг збагнути, чому черговий редактор чергового видання так довго з ним розмовляє. Куди поділися короткі повідомлення: «Дякуємо за вашу увагу до нашого видавництва, але, на жаль, ми не зацікавлені у вашому творі». Чому цей товстун майже п'ятнадцять хвилин каламутить повітря подихом гастриту, чому не доручив секретарці відшити чергового писаку-посередність електронним листом?

— Ви знову кудись відволіклися, — пробубнів товстун.

— Я тут, — відповів Микола. — І я, напевно, піду.

Він підвівся.

— Але ж?!

— Так-так, полірувати стиль і підтягувати «провислий» сюжет.

Микола простяг руку до рукопису. Товстун хотів зупинити хлопця, проте це б зовсім не в'язалося з тим, що він

так довго викладав. І редактор це розумів. Зрозумів і подумки похвалив себе за мудрість, яка підказала йому зробити копію рукопису й покласти її в стіл.

— Не буду обтяжувати вашу шафу, — Микола помітив жест редактора. — Захоплю цю макулатуру із собою.

— Ви, головне, не кидайте писати, і я хочу вам допомогти. А то знаєте, як воно буває, люди наслухаються лестощів від родичів і вважають…

— Усього доброго, спасибі за поради й витрачений час.

— Жодних проблем, я тут для цього…

Домовити фразу товстун не встиг, двері за хлопцем зачинилися.

Микола вийшов із кондиціонованого холу видавництва в розпечене повітря міста. Неподалік від виходу стояла стара чавунна урна для сміття. Вона чорним обгорілим ротом дивилася на хлопця. Урна була порожня. Микола підійшов та завмер над жаскою порожнечею смітника. Глянув на рукопис, який притискав до грудей, потім знову в урну. Заніс папку над чорною порожнечею. Розтиснув три пальці, утримуючи рукопис тільки великим і середнім. Від спеки шкіра стала вологою, папір заковзав. Микола здригнувся, піймав папку лівою рукою й знову притулив її до грудей.

Хлопчина вирушив до зупинки. Ідучи в затінку лип і вдихаючи коктейль із ароматів вихлопних газів, пилу міста й квітучих дерев, він намагався визначити свій стан, розібратися у своїх відчуттях?

Та хвилинна слабкість «скривдженого художника» танула з кожним кроком. Йому була незрозуміла сама причина сьогоднішньої зустрічі. Отримувати відмови він звик. Але раніше це були короткі повідомлення, максимум — кілька слів по телефону. Зараз же його запросили прийти особисто. Може, це вселило в нього примарну надію, з якою було так важко розставатися.

Гроші, Куба і література

Літературно-художнє видання

ГАЛЕТКА Олег
Гроші, Куба і література
Роман

Головний редактор *С. С. Скляр*
Завідувач редакції *К. В. Шаповалова*
Відповідальний за випуск *Т. М. Куксова*
Редактор *Р. В. Мельників*
Художній редактор *Н. В. Переходенко*
Технічний редактор *А. Г. Верьовкін*
Коректор *І. М. Хижняк*

Підписано до друку 30.10.2013. Формат 84x108/32. Друк офсетний.
Гарнітура «Literaturnaya». Ум. друк. арк. 15,12. Наклад 3000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано з готових діапозитивів
у друкарні «Фактор-Друк»
61030, м. Харків, вул. Саратовська, 51.
Тел.: + 3 8 057 717 53 57

Видавництво Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
www.trade.bookclub.ua

ГУРТОВИЙ ПРОДАЖ КНИГ ВИДАВНИЦТВА

ХАРКІВ

ДП з іноземними інвестиціями «Книжковий Клуб "Клуб Сімейного Дозвілля"»
61140, м. Харків-140,
просп. Гагаріна, 20-А
тел/факс +38 (057) 703-44-57
e-mail: *trade@bookclub.ua*
www. trade.bookclub.ua

Київська філія
04073, м. Київ, просп. Московський, 6, кімн. 35,
тел. +38 (067) 575-27-55

Одеська філія
65017, м. Одеса, вул. Малиновського, 16-А, кімн. 109
тел. +38 (067) 572-44-28
e-mail: *odessa@bookclub.ua*

ЗАПОРІЖЖЯ

ФОП Савчук Ю. Д.
69057, м. Запоріжжя, вул. Новобудов, 3
Тел:. +38 (050) 347-05-68
e-mail: *vega_ center@i.ua*

ДОНЕЦЬК

ТОВ «ВКФ "Універсальний бізнес"»
83096, м. Донецьк, вул. Куйбишева, 131-Г
Тел.: +38 (062) 345-63-08
+38 (062) 348-37-92
+38 (062) 348-37-86
e-mail: *ksd@kredo.net.ua*

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»

служба роботи з клієнтами:
тел. +38 (057) 783-88-88
e-mail: support@bookclub.ua
Інтернет-магазин: www.bookclub.ua
«Книжковий клуб», а/с 84, Харків, 61001

Галетка О.

Г15 Гроші, Куба і література : роман / Олег Галетка ; передм. І. Зарудка. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2013. — 288 с. : іл.

ISBN 978-966-14-6305-8

Молодий письменник продає авторські права на свою книжку — і зненацька опиняється в чужій небезпечній грі, де на кону — великі гроші й людські життя. Чи вийде в героя гідно зіграти цю партію? Цілком можливо, навіть за своїми правилами…

УДК 821.161.2
ББК 84.4УКР

Переможці конкурсу

Друга премія конкурсу «Коронація слова–2013»!

Хто такий той дивний обліковець і чому він обрав для опіки 18-річну Мілу? У світі нематеріальному обліковці людських душ — найзагадковіші постаті. Їм суворо заборонено втручатися у життя своїх опіканців. Їхня мета — вести облік радощам і жалям. А потім усе переводити у гроші. Навіщо — питання, на яке жоден з обліковців не знає відповіді. Та що станеться, коли цей світ і світ потойбічний перетнуться і людина зможе побачити свого обліковця?

Третя премія конкурсу «Коронація слова–2013»!

Прикрашена кришталем і діамантами та напакована коштовними речами золота клітка не перестає бути кліткою. Навіть якщо поневолену пташку господар возить за собою, мов оздобу, по модних вечірках і дорогих курортах, — це не дає їй свободи.

Льона-Альона у шлюбі почувалася не просто позбавленою голосу пташкою з підрізаними крильми, а ще й зазнавала жорстокої тиранії та знущань від свого «господаря», чоловіка-самодура. Та навіть така сумна історія може закінчитися щасливо. А точніше, поступитися місцем зовсім іншій: у якій ти комусь цікава, де тебе люблять і просто хочеться жити. І початися все може в соцмережі з маленької зеленої цяточки в чаті, яка позначає твою присутність.

«Коронація слова–2013»!

Спеціальна відзнака від ГО «Книжковий простір» літературного конкурсу «Коронація слова–2013»!

Коли тобі випадає можливість змінити своє життя — це везіння чи прокляття? Семеро пасажирів одного автобуса занурені кожен у власні невеселі думки. Вони й гадки не мають, що опинились разом невипадково. Відтепер доля незнайомців — перетворитися на шахові фігури в якійсь незбагненній і моторошній грі. І вони мають зробити вибір, від якого залежатиме їхнє майбутнє…

Сучасна сага у кращих традиціях класичної літератури!

Валя, Рита, Таня, Марія — про таких кажуть «нерозлийвода»: разом зростали, ділилися мріями та сподіваннями. Але з часом кожна пішла своєю дорогою. Одна облаштувала своє життя, друга втратила себе й не знає, як жити далі, інші… Вони зустрінуться через п'ятнадцять років і почнуть оповідати свої історії. Тієї ж миті з'ясується, що їхні шляхи не розбіглися, а навпаки…

Генеральні партнери конкурсу «Коронація слова»

kraft foods

ІНТЕР

Партнери

Інформаційні партнери